

JOSZIF BRODSZKIJ

Zsukov halálára

Látom az unokák feszes sorát,
koporsót, ágyútalpra téve.
De nem hallik ide a trombiták
katonás, orosz gyászzenéje.
Érdemrenddel látom tetézve
mellét – de nincs már benne láng.

Katona volt, ki előtt a falak
ledőltek, bár ő volt a gyengébb;
hannibáli hadmozdulatokat
láthattak a volgai sztyeppék.
Mint Belizár, Pompeius, ugyanazt
kapta – a bére kegyvesztettség.

Hány harcosa vérét ontatta ki
idegen földbe! Bánta volna?
Vajon eszébe juthatott-e mind
az ágy fehéren, haldokolva?
Mit válaszol, a pokol bugyrai
közt rájuk lelve? „Hadakoztam.”

Zsukov halott, igaz ügyért soha
többé már ő se kelne hadra.
Orosz históriánk lapjaira
más is került, ki bátran lépve a
meghódított fővárosokba,
a sajátjába félve tért haza.

Marsall! A Léthe elnyeli talán
e szavakat, mint a te hamvad.
Vedd mégis, mint alvó hazám silány
obulusát, – mi mást is adhat?
Dob döng, pirókmód hadi fuvolán
visítanak – sirassanak csak!

1974

Sarkkutató

*Minden kutyát megettek. A naplóban
nem maradt tiszta lap. És a szavak
ívegyöngysorától nem látszik hitvese fotója,
arcához kétes dátum szeplője tapad.
Odébb nővére portréja. Nem kíméli meg őt se:
nincs másról szó, csupán az elért szélességről.
És a gangréna, feketén, úgy halad föl, előre,
mint egy táncosnő harisnyája a varietéből.*

1978. július 22.

Debütálás

1

*Minden vizsgát letéve, szombaton
a diáklány meghívta a barátját;
esteledett már, és az asztalon
a vörösbor bedugaszolva árvaült.*

*Vasárnap reggel zápor zuhogott;
s hogy levehesse szögről a ruháját,
nyikorgó székek közt lopakodott
a vendég; csak a szomszédok ne lássák.*

*A lány felkapta csészéjét s mohón
kihörpintette maradék teáját.
Még aludt a lakás e hajnalon.
Fürödni ment s a kád kopott zománcát*

*egész bőrével most érezte át;
s a szappantól illatozó üresség
még egy résén át, kúszott a világ
beléje, amit nem ismerhetett még.*

*Az ajtót halkán kinyitó keze
bemocskolódott – elrejtette mélyen;
és megcsörrentek a zakózsebében
a borból visszajáró kopekek.*

*Az út üres volt. Csikkeket mosott
szét bő vizével az ereszsatorna.
Eszébe jutott az a szög s gromba
szó hagyta duzzadt ajkát el, szitok,*

*mi még soha. Felfogva végül ezt,
el is pirult saját otrombaságán,
s ha troli nem jön, gyökeret ereszt,
úgy elcsodálkozott tulajdon száján.*

*Göncét ledobta, alig ért haza,
nem nézve a verejték illatában
úszó kulcsára, mely követve a
legelsőt, fordul majd sokféle zárban.*

1970

BAKA ISTVÁN fordításai